

Cặp Mắt Ngày Xưa

Đinh Hùng

Anh với tôi nằm mộng canh trường.
Giăng kê song cửa, hoa kê gối,
Anh truyện sầu, tôi truyện mến thương.

Tôi với anh giường chung, mộng chung,
Vì duyên thơ, mới có duyên lòng.
Anh buồn tự thừa giăng lên núi,
Ấy độ tôi hoài ước lại mong.

Ai biết lòng anh thương nhớ đâu?
Gần nhau không nói, nói không sầu.
Cầm tay hỏi mộng, buồn như tủi,
Thăm hiểu anh thôi, lặng cúi đầu.

Tôi cảm thương vì hai chúng ta,
Tuổi đang xuân mà bóng sang già.
Đêm nào tôi mộng buồn riêng gối,
Anh đã nằm yên dưới mộ hoa.

Anh lánh mùa xuân, nép cửa sầu,
Đêm nằm ghê gió lạnh canh thâu.
Gặp nhau, nắm chặt tay lần cuối,
Anh khép hàng mi, chẳng nguyện cầu.

Tôi đến tìm anh, vượt mắt hiền.
Đêm sâu chìm đáy mắt vô biên.
Vọng thanh nghe rợn hồn cô tịch,
Tôi hiểu lòng anh chữa toại nguyện.

Tôi lạc hồn Xuân giữa Cổ Đô,
Hỏi giăng, giăng mọc nước Tây Hồ.
Hỏi hoa, hoa vẫn thôn đào liễu,
Lòng hỏi riêng lòng : Đâu bạn xưa?

Trăng nước vô tình, gió đẩy đưa,
Đường tôi muôn vạn ngã tình cờ.
Chiêm bao phảng phất, tôi thường gặp
Cặp mắt anh nhìn, như trẻ thơ.